

ဝိးဝိးစာပေ

မြပုလဲသွယ်

နက္ခတ်အသစ်ရဲ့အချစ်ရက်စွဲများ

အခန်း (၁)

"ဟိုမှာလာနေတာ တော်ဝင်ဆိုတဲ့မိန်းမ မဟုတ်လား ဂမုန်း"

ဖူးအိစကားကြောင့် ဂမုန်းက ခြံဝင်းထဲ လှမ်းဝင်လာသော တော်ဝင်ရှိရာ ကို ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဘေးချပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ပုံစံကိုက သူကြီးသမီးဂိုက်နဲ့၊ ပန်းရံကိုလာပြီး ဘယ်လောက်အထိများ သိက္ခာချ အရှက်ခွဲနေကြဦးမယ် မသိဘူး၊ ဖူးတော့ သူတို့သားအဖကို နည်း နည်းမှ ကြည့်လို့မရဘူး၊ သူတို့သားအဖ ပန်းရံကို ရောက်လာကထဲက ဖူး အတွက် အကုသိုလ်ချည်း ဖြစ်နေတော့တာပဲ"

ဖူးအိအသံက မကျေမနပ်နိုင်သလို လှပသော မျက်နှာလေးမှာလည်း အကြည့်ရ ဆိုးလောက်အောင် စူပုပ်ညိုမှောင် ကောက်ချိတ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ဂမုန်းကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ခုံးစိမ်းလေး တွန့်ကွေးသွားရပါသည်။

"မြင်လား၊ ဟိုမှာ ဖူးတို့တွေ အရှက်ကွဲ သိက္ခာကျအောင် ဘာတွေလုပ်လာ ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး"

ဖူးအိအသံလေးက တုန်နေသလို လူကလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည်။ မျက်စိရှေ့က မြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်မှာ မြိန်မြိန်ကြီး ထိုင်လာသည့် တော်ဝင်နှင့် သူမနောက်ပိုင်း ကျောချမ်းကပ် လျက်မှာ ဝယ်လာသည့် မီးသွေးအိတ်နှင့် ဆန်အိတ်၊ ဆီပုံးနှင့် ဈေးခြင်းတစ် ခုကို ထင်းခနဲတွေ့လိုက်၏။

တော်ဝင် သူမမိသားစုအတွက် ဈေးဝယ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး မြင်တွေ့နေရပါလျက် မကျေမချမ်းနိုင် ဒေါသတကြီး အဆက်မပြတ် ပြောဆိုနေသူက ဖူးအိဖြစ်သည်။

"ဖူးတော့ ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ မမ"

"ကြည့်မနေနိုင်လို့ ဖူးက သူ့ကို ဘာသွားပြောမလို့လဲ"

"အိုး ဟိုမှာ သူလုပ်လာပုံ မမ မမြင်ဘူးလား၊ ပန်းရဂုံလို အိမ်ကြီးထဲသို့ ဆိုက်ကား အစုတ်ပလုတ်စီးပြီး ပစ္စည်း အစုတ်အပြတ်တွေ ဝယ်လာတာလေ"

ဖူးအသံက ဒေါသသံအပြည့်။ လှပသော မျက်နှာလေးမှာ ရှက်စိတ်၊ ခံပြင်းအလိုမကျ စိတ်တွေနှင့် နီရောင်ပြောင်းပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေပေမဲ့ ဂမုန်းက ဖူးအိနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် တော်ဝင်လုပ်သမျှကို လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်။

"သူ့အိမ်အတွက် သူ့ဘာသာ ဈေးဝယ်လာတာကို ဖူးသွားပြီး ရန်တွေ့လို့ ကတော့ ဖူးပဲရှုံးမှာပေါ့"

"ဒါဖြင့် ဖူးတို့က သူလုပ်ချင်ရာလုပ်သမျှ ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်ပေးနေရမှာလားလို့"

"ကြည့်သင့်လို့ ကြည့်နေရပြီပဲ၊ ဖူး ကြားထဲက ဖူးမနေတတ်ရင် ဖူးပဲ ဒေါသဖြစ် အကုသိုလ် ဖြစ်နေရမှာပဲ"

"ဪ မမကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့လေ"

ဖူးက အစ်မဖြစ်သူ၏စကားကို မကျေမနပ်ဘဲ ဒေါသဖြင့် ရန်တွေ့စကားဆိုတော့ ဂမုန်းက ဖူးကို ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ပြလိုက်ကာ

"ဖြစ်နေတော့ရော ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ ပန်းရဂုံကို တို့မိသားစုပိုင်တာပဲလေ၊ နင်တို့လုပ်သမျှ ငါတို့မိသားစု သိက္ခာကျတယ်၊ အရှက်ရတယ်၊ အခု

ချက်ချင်း ဒီကထွက်သွားလို့ ပြောခွင့်မှမရှိဘဲ ဖူးရဲ့ ဒီတော့ ဒီလိုပဲ ဘာမှမ
ဖြစ်သလို နေနေရတာပေါ့"

ဂမုန်းစကားအဆုံးမှာ ဖူးတစ်ယောက် ဘာတစ်ခုမှ မပြောနိုင်ဘဲ အကြာ
ကြီး ငိုငိုကျသွားသည်။ ဖူးရင်ထဲမှာ တော်ဝင်တို့ သားအဖ ပန်းရုံကို
ရောက်လာသည့်အတွက် နည်းနည်းမှ ကြည့်မရဘဲ သူမတို့မိသားစု၏
အရှက်နှင့်သိက္ခာကိုခွဲဖို့ ရောက်လာကြသူများအဖြစ် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ
ရန်လိုနေမိသည် မှန်သော်လည်း အခု ဂမုန်းပြောလိုက်သည့် စကားထဲမှာ
တစ်လုံးမှ အမှားမပါတော့လည်းခက်သည်။

"မာမီတို့ကြောင့် သိပ်ခက်တာပဲ၊ ဖူးသာဆိုရင် ဒီအစုတ်အပြတ် သားအဖ
ကို အစောကြီးထဲက ငွေပေးပြီး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ သိလား"

"ငွေပေးလည်း သူတို့ကမှ မသွားဘဲ ဖူးရဲ့"

"အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ သူတို့သားအဖက ဖူးတို့မိသားစုကို တမင်
သက်သက် အရှက်ခွဲချင်လို့ အဲဒီလို လုပ်တာပဲနေမှာ ပြောတော့ဖြင့် မာမီ
အစ်ကိုတဲ့"

"သူတို့သားအဖကြောင့် ကိုယ့်ညီမမိသားစု အရှက်တကွဲ ဖြစ်နေတာကို
သိသိနဲ့ ဘာမှမဖြစ်သလို နေနိုင်တာ ဖူးဖြင့် သိပ်အံ့ဩတာပဲ"

ဖူးက သူမကိုယ်လေးကို နီးရာဆိုဖာပေါ် ပစ်၍ထိုင်ချခိုက်မှာ တော်ဝင်စီး
လာသည့် ဆိုက်ကားက ပန်းရုံမြိုင်၏ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော
အဆောက်အဦကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့တည့်တည့် ဆင်ဝင်အောက်ရှိ လင်ခရုဆာ
ကားဖြူဘေးမှ ပွတ်ကာသီကာ ကျော်ဖြတ်သွားပါသည်။

"ရပြီ ဆိုက်ကားဆရာ၊ မီးသွေးနဲ့ ဆန်အိတ်ကို အိမ်ထဲအထိရောက်အောင်
ပို့ပေးခဲ့ဦးနော်"

"ဪ နေဦး နေဦး၊ ကျွန်မပဲ ဆန်အိတ်နဲ့ မီးသွေးအိတ် ထားရမယ့်နေရာ ကို လိုက်ပြပေးမယ်"

ဖျတ်လတ် သွက်လက်စွာပင် တော်ဝင် ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး လက် ထဲက ဈေးခြင်းနှင့် ဆီပုံးကို နေရာချပြီး ဆိုက်ကားဆရာကို ဆန်အိတ်နှင့် မီးသွေးအိတ် ထားရမည့်နေရာတွေကို လိုက်ပြသည်။

"ဖေဖေမှာတဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ပဲ ဝယ်လာခဲ့တယ် ဖေဖေ၊ ခဏလေး နော်"

တော်ဝင်က ဆိုက်ကားသမားကို ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးလိုက်ပြီးနောက် ဈေး ခြင်းထဲက သူမဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းတွေကို ကမန်းကတန်းလေး ပြင်ဆင် နေရာချနေ၏။

"ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေ မဆာသေးပါဘူး၊ အနားလေးဘာ လေး ယူပါဦး၊ ဖေဖေသမီး မောနေပါ့မယ်"

လှပသော မျက်နှာလေးထက် ချွေးဥလေးများ သီးနေသော သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ဦးချမ်းငြိမ်းဆိုလိုက်တော့ တော်ဝင်မျက်နှာမှာ အပြုံးလှလှလေးပေါ်လာ၏။

"သမီး မမောပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ ဒီလောက်တော့ အေးဆေးပါ"

"ရော့ ဟောဒီမှာ ဖေဖေအတွက်"

ပြောပြောဆိုဆို ကောက်ညှင်းနှင့်ပဲကို ဆီဆမ်းအနေထားနှင့် ဖခင်ကြီး စားပွဲရှေ့ ချပေးလိုက်တော့ ဦးချမ်းငြိမ်းက သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ တစ် ချက်သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်သည်။

တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်မှ ဒီအဖေနှင့် ဒီသမီးသာရှိကြသည့်ဘဝမှာ သမီးအတွက် သူ မသေချင်သေးပါ။ ဘယ်လို အကြောင်းအရာ ကိစ္စမျိုးပဲ

ဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးရှေ့မှာ ဖခင်တစ်ယောက် အနေနှင့် မားမားကြီး ရပ်ပေး လိုပါသေးသည်။

ညီမမိသားစုရှိသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဘဝအခြေအနေက မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြားနေကြသူများ အဖြစ် သူတို့သားအဖကို လူရာမသွင်း၊ အရေးမထား ကြမှန်း သိပါသည်။

ပန်းရံကို သူတို့သားအဖ ပြန်ရောက်လာကတည်းက ညီမ အပါအဝင် မိသားစုအားလုံး မျက်နှာညိုနေကြကာ စကားပင်ဟဟ မပြောခဲ့ကြပါ။ ယောက်ဖဖြစ်သူက ဖာသိဖာသာပင် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းမျှ ဝင် ပြောသည် ဆိုရုံလေး ပြောဆိုကာ အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းပြပြီး ရှောင်ထွက် သွားသည်။ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်တင်မှီနှင့် စကားပြောဖြစ်တော့မှ ပန်းရံအိမ် ကြီးပေါ် ဦးချမ်းငြိမ်းတို့သားအဖကို မထားလိုကြောင်း နားလည်လိုက် သည်။ အကြောင်းပြချက်နှင့် စကားအရာတွေက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ သော်လည်း လိုရင်းအဖြေကို သိပြီးနောက်မှာ ဦးချမ်းငြိမ်းက ပန်းရံအိမ် ကြီး၏ နောက်နားမှာ ဆောက်ထားသည့် နှစ်ထပ်တိုက်လေးမှာပဲ သူတို့ သားအဖနေဖို့ သဘောတူလက်ခံလိုက်သည်။

နေပါစေ ရှိပါစေ။

အခုချိန်မှာ သမီးလေးအတွက်ဆိုရင် ဘာမဆိုသည်းခံဖို့ ဦးချမ်းငြိမ်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အရင်လိုစိတ်နှင့်သာဆိုလျှင်တော့ ဒေါ်တင်မှီ ဘာပြော ပြော ဂရုမစိုက်မည်မဟုတ်။ အခု သူ့မှာ သမီးတော်ဝင် ရှိနေသည်။

လိမ္မာရေးခြားရှိသော သမီးကို သူသိပ်ချစ်သည်။ ပြီးတော့ သမီးတော်ဝင် က သိပ်လှသည်။ လှပလွန်းသည့်သမီးကို လူ့လောကကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်း ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမဲ့ထဲမှာ ထားမပစ်နိုင်။

မြင်သူတကာငေးရသော အလှပိုင်ရှင်အဖြစ် သမီးတော်ဝင်၏ အလှကို

အံ့ဩချီးမွမ်း ကြရသလို သမီး၏ဘဝပေးကို တင့်တယ်ဖြောင့်ဖြူး စေလို သည်မှာ ဖခင်တစ်ယောက်၏ အတုမဲ့မေတ္တာသာ။

ထိုအတွေး ထိုစိတ်ကူးကြောင့်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ စွန့်ခွာခဲ့သော ဤ ပန်းရံသို့ ဦးချမ်းငြိမ်း ပြန်လည် ခြေချခဲ့တာဖြစ်သည်။

"စားလေ ဖေဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးရော စားလေ"

"သမီးက ဈေးထဲက မုန့်ဟင်းခါး စားလာခဲ့ပြီ၊ ဖေဖေပဲ ဝအောင်စားပါ၊ ဒီ နေ့တော့ ဖေဖေအကြိုက် ဟင်းတွေချည်း ရွေးဝယ်လာခဲ့တယ် သိလား"

"ဘာတွေများလဲ သမီးရဲ့"

ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ရေနွေးဖြင့်မျောရင်း ဦးချမ်းငြိမ်းမေးလိုက်တော့ သမီးငယ်က ချစ်စဖွယ်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းတွေကို စီစဉ်တကျထည့်ထားသည့် ဗန်းတစ်ချပ်ကို သူ့ရှေ့လာချသည်။

"ဒီမှာလေ ဟောဒါက ဆိတ်သား၊ ဟောဒါက ချဉ်ပေါင်ကြီးရွက်၊ ဒီမှာ ငရုတ်သီးစိမ်းနဲ့ ပဲအပြင် ကြက်သည်းကြက်မြစ်တောင် ပါလိုက်သေးတယ်"

"ဟင်းတွေစုံလှသည်လား သမီးရဲ့၊ ဖေဖေအတွက် ဟင်းတစ်မည်ဆို ရပါ ပြီ"

"ဖေဖေမှ နေမကောင်းဘဲ၊ အားရှိအောင် စားမှဖြစ်မှာပေါ့ ဖေဖေရဲ့"

"ဖေဖေအတွက် ငွေအပိုကုန်မှာစိုးလို့ပါကွယ်"

"အမလေး အဲဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ ဖေဖေရေ၊ အထူးကု ဆေးခန်းတစ်ခါ သွားရ သလောက်တော့ မကုန်ပါဘူး၊ စိတ်ချမ်းချမ်း သာသာထားပြီး စားစရာရှိတာစား သိလား"

"ဆေးရုံတစ်ခါသွားမှ ငွေလည်းကုန် လူလည်းပင်ပန်းနဲ့၊ သိပ်ဒုက္ခရောက်

တာ၊ တခြား ဘာမှမတွေးနဲ့၊ ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာပြီး အားရှိ
နေမှ သမီးလည်း စိတ်အေးရတာ၊ နို့မို့ရင် ဖေဖေအတွက် သမီးရင်ထဲမှာ အ
မြဲပူနေရတာချည်းပဲ"

ပြောရင်း တော်ဝင့်အသံလေးက တုန်လာတာမို့ ဦးချမ်းငြိမ်း စိတ်မ
ကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

"ဖေဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ နေကောင်းပါတယ်"

"သမီးကလည်း ဖေဖေ အမြဲနေကောင်းပါစေ၊ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်
ချမ်းသာ ရှိပါစေလို့ နေ့စဉ် ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေရတာပါပဲ ဖေဖေရယ်"

ဪ သမီးလေးရယ်။

ဦးချမ်းငြိမ်းရင်ထဲ တော်ဝင်၏စကားကြောင့် အတော်လေး ထိခိုက်
ကြေကွဲသွားသည်။ တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်မှ ဒီအဖေနဲ့ ဒီသမီး နှစ်
ယောက်သာ ရှိကြသည့်ဘဝ။

အဒေါ်ဖြစ်သူနဲ့ ဝမ်းကွဲညီမတွေရှိသော်လည်း တော်ဝင်အတွက် ဘာတစ်ခု
မှ အသုံးမဝင်။ ဆွေမျိုးသားချင်းစိတ်မရှိ။ အပြိုင်အဆိုင် စိတ်တွေနှင့် မ
နာလိုဝန်တိုစိတ်တွေ များလွန်းသည့်အတွက် ညီအစ်ကိုမောင်နှမရယ်လို့ပင်
မမြင်။

ခင်ခင်မင်မင်လည်းမရှိ။

ရွှေရှိမှ အမျိုးတော်ချင်ကြသူပီပီ ဂုဏ်မဲ့ငွေမဲ့သော ဦးချမ်းငြိမ်းတို့သားအဖ
ကို သူတို့အစ်ကို၊ သူတို့ဦးလေး၊ သူတို့တူမ၊ ညီမရယ်လို့ပင် လူစာရင်းသွင်း
လိုကြသူတွေမဟုတ်။

မတတ်သာလွန်း၍ သူတို့သားအဖကို လက်ခံထားမှန်း ဦးချမ်းငြိမ်းသိ
သလို သမီးတော်ဝင်လည်း သိသည်။ မသိချင်လို့လည်းမရ။ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်

တင်မှီသမီးတွေက သမီးတော်ဝင်ကို လူလစ်လျှင်လစ်သလို စောင်းကြ
မြောင်းကြ ပြောဆိုကြတာကို ဦးချမ်းငြိမ်း နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရပြီးပါ
ပြီ။

စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်မိပေမဲ့ ပြဿနာအကျယ် မချဲ့လိုတာနှင့်
ဒေါသစိတ်ကို ဒေါသစိတ်ကို ရင်ထဲမှာ မျှိသိပ်ပြီး ရေငုံနေလိုက်သည်။ ဒါမှ
ပန်းရဂုံမှာ သူတို့သားအဖ တည်မြဲစွာရပ်တည်နိုင်မည်။ ထိုသို့ မဟုတ်လျှင်
ဦးချမ်းငြိမ်းတို့သားအဖကို အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်းနှင့် ပန်းရဂုံ
မှာ မနေနိုင်အောင် မောင်းထုတ်ကြတာ ခံရမည်။

ဦးချမ်းငြိမ်းဘက်က ထိုသို့အဖြစ်မခံနိုင်။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ ဦးလေးသားချင်း
မှန်း မသိ။ မတူသလို မတန်သလို အဆက်အဆံမလုပ်ချင် မခေါ်မပြောချင်ရုံ
မျှမက ဦးချမ်းငြိမ်းကို တွေ့တိုင်း မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်နေသည့် တူမနှင့်
ညီမကို နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောဆိုပြီး ပန်းရဂုံက ထွက်သွားရုံ ဖြစ်
သော်လည်း သူ့မှာ သမီးတော်ဝင် ရှိနေသည်။

ပန်းရဂုံရဲ့ သွေး။

ပန်းရဂုံရဲ့ မြေး။

ပြီးတော့ ပန်းရဂုံရဲ့ အမွေဆိုင် တစ်ယောက်အဖြစ် ဦးချမ်းငြိမ်းတို့
သားအဖကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းရဂုံမှာ နေထိုင်ခွင့် အပြည့်ရှိသည်။ ညီမဖြစ်
သူက ဦးချမ်းငြိမ်းကို မဖြစ်စလောက် ငွေလေးပေးပြီး ပန်းရဂုံက နှင်ထုတ်ဖို့
ကြိုးစားပေမဲ့ ဦးချမ်းငြိမ်းလက်မခံ။

သူတို့သားအဖ ပန်းရဂုံရဲ့ ထွက်ခွာရမည်ဆိုလျှင် အိမ်ကြီးကို
ကာလပေါက်ဈေးအတိုင်း အဖိုးမှန်ဖြတ်၍ ငွေကို မောင်နှမနှစ်ယောက်

တစ်ယောက်တစ်ဝက် အတိအကျ ခွဲယူကြမည် ဆိုတော့ ဒေါ်တင်မိုး ကိုယ်တိုင် အတော်ကြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကာ မျက်စိ မျက်နှာပျက် နှင့် နောက်ထပ် ဘာစကားမှမစတော့။

ပန်းရံအိမ်ကြီးနှင့် ရောင်းချလိုက်ရမည်ဆိုလျှင် နောင်ဘယ်တော့မှ ထို အဆင့်အတန်း ထိုအိမ်ကြီးမျိုးနှင့် ဝယ်မနေနိုင်တာ ဒေါ်တင်မိုး သဘောပေါက်သလို ဦးချမ်းငြိမ်းလည်း သိသည်။ နားလည်သည်။

ဦးချမ်းငြိမ်း သဘောအတိုင်းဆိုလျှင် ပန်းရံဆိုတာ သူတို့ မိဘဘိုးဘွား ပိုင် အမွေအနှစ် ဆိုပေမဲ့ အခုလိုချိန်မှာ ပန်းရံကို ဆုံးရှုံး စွန့်လွှတ်လိုက်ရ လို့လည်း ထူးပြီး ဝမ်းနည်း နေမိတော့မည် မဟုတ်သလို ညီမဖြစ်သူကဲ့သို့ လည်း တုန်လှုပ် ချောက်ချားမည့် သူလည်း မဟုတ်တော့ပါ။

ရသင့်ရထိုက်သည့် အမွေအနှစ်ကလေးရမည်ဆိုလျှင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင် ပြီဟု ဆိုရမည်။ မသေခင်အချိန်မှာ လှူသင့်တာလေးတွေ လှူဒါန်းပြီး ထိုက် သင့်သော အိုးအိမ်ခြံမြေလေး ဝယ်ယူကာ သူဝါသနာပါသည့် သီးပင်စားပင် လေးများ စိုက်ပျိုးရင်း လက်ကျန်ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သမီးတော်ဝင် နှင့်အတူ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး ဖြတ်သန်း ကုန်ဆုံးလိုသည်။

ညီမတို့မိသားစုလို ဂုဏ်တွေ ပကာသနတွေကြားမှာ ပူလောင်မွန်းနစ်ရင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သူ့ထက်ငါ သာရမည်ဆိုသည့် စိတ်နှင့် စိန် နားကပ် အပြိုင်ဝယ်၊ ကားအပြိုင်ဝယ်၊ အဝတ်အစား အသစ်အဆန်းမထပ် အောင် ကြိုးစား။ နိုင်ငံခြားသွားရမှ နိုင်ငံခြားထွက်ရမှ လူ့ဘဝနေပျော်သည် ဟု ထင်ကြသူတွေ။ သူ့ယောက်ျား၊ ကိုယ့်ယောက်ျား၊ ကိုယ့်သားသမီး၊ သူ့ သားသမီး ဘယ်သူဘယ်ဝါ ထက်သာရမည်ဆိုသည့် အပြိုင်အဆိုင် လောက ကြီးထဲမှာ ကိုယ်ကြောင့် သူ ပူလောင်ရသလို သူကြောင့် ကိုယ့်ရင်မှာ ပူလောင်ရခြင်း အဖြစ်ကိုလည်း အလိုမရှိတော့ပါ။

အပြိုင်အဆိုင်ရှိမှ တိုးတက်သည် ဆိုသည်ကိုက ဦးချမ်းငြိမ်းကိုယ်တိုင် လက်ခံပါသည်။ သို့သော် အတိုင်းအတာတော့ ရှိသင့်သည်။ ညီမတို့မိသားစု အမြဲပူလောင်နေတော့ ဦးချမ်းငြိမ်း ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်မအေးချမ်းနိုင်။

ဖူးအိနှင့်ဂမုန်းက တော်ဝင်နှင့် သက်တူရွယ်တူတွေ ဖြစ်နေတော့ တော်ဝင်ဘာလုပ်လုပ် သူတို့ညီအစ်မက ကြည့်မရတာ ဦးချမ်းငြိမ်းသိသည်။ သမီးတော်ဝင်ကိုမှ မဟုတ် ဦးချမ်းငြိမ်း ခြံထဲမှာ ပေါင်းသင်မြေဆွ ခြံ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေလျှင် ထိုညီအစ်မ မျက်နှာညိုကြ၊ စူပုပ်ကြနှင့်။

ကိုယ့်အပေါ် မကြည်မသာရှိကြသူများနှင့် တစ်မိုးအောက်ထဲ၊ တစ်ဝင်း တစ်ခြံထဲ အတူမနေလိုပေမဲ့ မတတ်နိုင်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ပန်းရံရဲ့သွေး ဆိုတော့ ပန်းရံနှင့် ဘယ်လိုမှ ကင်းကွာ၍မရ။ အိမ်ရှေ့ပူတော့ အိမ်နောက် မချမ်းသာတိုင်း သက်ပြင်းသာ ကျိတ်ချနေရသည့် အကြိမ်တွေကလည်း ဦး ချမ်းငြိမ်းကိုယ်တိုင် မရေမတွက်နိုင်တော့ချေ။

အခန်း (၂)

"ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုရယ်၊ တင်မှီတော့ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ"

"ဘယ်တက်နိုင်မလည်း မိန်းမရယ်၊ သူတို့တောင်းသလောက် ငွေမှ ကိုယ်တို့က မပေးနိုင်ဘဲ၊ ဒီလိုပဲ ကြည့်နေကြရုံပေါ့"

"တင်မှီတို့က ကြည့်နေနိုင်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ သမီးနှစ်ယောက်က အစ်ကိုတို့ သားအဖနဲ့နေရတာ ရှက်လှချည်ရဲ့ လုပ်နေတော့ တင်မှီလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး၊ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ"

"ကိုယ်က အိမ်ကြီးရှင်ပဲ၊ ကိုယ့်စတိုင်နဲ့ ကိုယ်နေရင်ပြီးတာပဲ၊ အပြင်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ရတာ အဆင်မပြေရတဲ့အထဲ ခေါင်းရှုပ်အောင် လာလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ"

"သူပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဘာတစ်ခုမှကို အားမကိုးရဘူး"

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးညဏ်မင်းနားက စူအောင့်အောင့် အမူအရာဖြင့် ဒေါ်တင်မှီ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ချင်၍မရ။ ဘာလေးပြောပြော ခေါင်းကိုက်တာ၊ ခေါင်းရှုပ်တာ၊ အပြင်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ရတာ အဆင်မပြေတာနှင့် အကြောင်းပြချက်တွေ ပေးပြီး ဘယ်နေရာမှ စိတ်ရှုပ်ခေါင်းရှုပ် မခံတက်သူကြောင့် ကြာတော့ အိမ်မှာ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်တင်မှီကိုယ်တိုင်ပဲ ဦးဆောင်ဖြေရှင်း သူဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာသည်မှာ ကြာပါပြီ။

ဦးညဏ်မင်းက စီးပွားရေးမှာ ဦးဆောင်ရှာဖွေနိုင်တာ မှန်ပေမဲ့ တခြား

အိမ်တွင်းရေး ပြဿနာတွေကြတော့ ခေါင်းရှုပ်မခံတော့။ အရေးကြီးသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် မဖြစ်မနေ ဝင်ပါရမည့် ကိစ္စများတွင် ရှေ့တန်းက မားမားရပ်သော်လည်း ကျန်အချိန်တွေမှာတော့ အိမ်တွင်းမှာ ဖြေရှင်း၍ ရနိုင်သည့်ကိစ္စများနှင့် သမီးနှစ်ယောက်အရေးကို ဇနီးဖြစ်သူလက်မှာသာ ပုံအပ်ထားသူဖြစ်သည်။

ဇနီးပြောတိုင်း ဘာတစ်ခုမှမလုပ်။ သမီးတွေ ပြောဆိုပူဆာလာသမျှ ကိုလည်း အလိုလိုက်သင့်တာလိုက်ပြီး အလိုမလိုက်သင့်ဟုထင်လျှင် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောဆိုခြင်းကြောင့် သမီးတွေကလည်း ဦးဉာဏ်မင်းဆိုလျှင် တော်ရုံမပြောရဲ။

အဖေကို အားကိုး၍မရတော့ သမီးတွေက အမေလုပ်သူကို တစ်ဖက်လှည့်နှင့် သူတို့လိုချင်တာ သူတို့ဖြစ်ချင်တာတွေ ပြောခိုင်းကြသည်။ အခုကိစ္စမှာလည်း ဖူးအိနှင့်ဂမုန်းက တော်ဝင်တို့သားအဖကို ပန်းရဂုံအိမ်ကြီးထဲက ထွက်သွားစေချင်ကြသည်။ တော်ဝင်တို့ သားအဖ ပန်းရဂုံမှာ သူတို့မိသားစုနှင့် အတူလာနေတာကို သူတို့ကို ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက် တမင်အရှက်ခွဲတာဟု မြင်နေသည်။

ပန်းရဂုံမိသားစုဆိုပြီး ငယ်ငယ်ကလေးထဲက အခုချိန်ထိ လူတွေ ငေးကြည့်ရအောင် အထက်စီးက ခေါင်းမော့နေလာခဲ့သမျှ အခု တော်ဝင်တို့သားအဖ ရောက်လာပြီးထဲက ဖူးအိတို့ညီအစ်မ အရှက်ရ မျက်နှာငယ်ရပါသည် ဆိုတော့ ဒေါ်တင်မို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးတွေလို ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ သမီးတွေနည်းတူ တစ်ထပ်တည်း ခံယူထားသူ ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုကြီးဆိုတော့လည်း ဒေါ်တင်မို့ စိတ်ရှိသလောက် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဲ။ မိဘ သဘောမတူသည့် မိန်းမနှင့် လက်ထပ်သွားသဖြင့် ပန်းရဂုံကို

စွန့်ခွာသွားသော်လည်း မိဘတွေက သားဖြစ်သူကို အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ကြသည် မဟုတ်။ ပန်းရံ၏အမွေဆိုင်။

မောင်နှမကလည်း နှစ်ယောက်ထဲရှိသည်။ အစ်ကိုမရှိသည့် အချိန်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးသွားကြတာမို့ ဒေါ်တင်မီက အိမ်ကြီးနှင့်တကွ အတွင်းပစ္စည်းတွေအားလုံး ရလိုက်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို အခုချိန်ထိ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှမပြောသေး။

ပန်းရံကို ဦးချမ်းငြိမ်း ပြန်ရောက်လာတော့ ဒေါ်တင်မီ တော်တော်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေ ဘာတွေခေါ်ပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သမျှ ခွဲဝေယူဖို့ လာသည်ဟုထင်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်ခြေမကိုင်လက်မကိုင်မိ စားမဝင်အိပ်မပျော် ဖြစ်လိုက်သေးသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးချမ်းငြိမ်း၏ အခြေအနေကို တဖြည်းဖြည်း အကဲခတ်လေ့လာပြီးမှ ဦးချမ်းငြိမ်းတို့ သားအဖကို ပန်းရံရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ကားဂိုဒေါင်နှင့်အတူ တွဲလျက်ရှိနေသည့် နှစ်ထပ်တိုက်ကလေးမှာ စကားလှလှတွေသုံးပြီး နားဝင်အောင် ပြောဆိုနေထိုင်စေခဲ့သည်။

ဦးချမ်းငြိမ်းကလည်း ဒေါ်တင်မီနှင့် ဘာတစ်ခုမှ အတိုက်အခံ မပြောဘဲ အလွယ်ပင် သဘောတူ လက်ခံလိုက်သဖြင့် သားအမိတစ်တွေ အတော်ရင်ပေါ့သွားသည်။ ပန်းရံအိမ်ကြီး ပေါ်မှာပဲ အတူနေမည်ဟု အရေးဆိုလာမည်ဆိုရင်လည်း ဒေါ်တင်မီမှာ ဘာတစ်ခုမှ ငြင်းခွင့်မရှိ။

နေခွင့်ပြုရမည်သာ။

အခုတော့ ဦးချမ်းငြိမ်းကိုယ်တိုင်က အိမ်ကြီးပေါ်မှာမနေဘဲ သူတို့သားအဖဘာသာ သီးခြား နေထိုင်ကြပြန်တော့လည်း နားကမအေးသေး။ နေ့ရှိသ၍ နိုင်ငံခြားဖြစ် အသုံးအဆောင် အဖိုးတန် စိန်ရွှေနှင့် နောက်ဆုံးပေါ် အကွရာနံပါတ်နှင့် ကားအမျိုးမျိုးစီးပြီး ပန်းရံ အိမ်ကြီးထဲ

ကို ဝင်ထွက်သွားလာနေသည့် မိတ်ဆွေများ ဧည့်သည်များနှင့် တော်ဝင်တို့ သားအဖ ဆုံလျှင် ဒေါ်တင်မှီ ကိုယ်တိုင် ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ နွမ်းနယ်သော အဝတ်အစားများနှင့် ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် ဘာတစ်ခုမှမရှိသော အစ်ကိုဖြစ်သူကြောင့် မကြာခဏ စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရသည်။

တစ်ချို့ဧည့်သည်တွေက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ မေးမြန်းစပ်စုလာတော့ ပို ဆိုးသည်။

"ဒါ တင်မှီ့အစ်ကိုလေ ဦးချမ်းငြိမ်း" ဆိုပြီး ပွဲထုတ် မိတ်ဆက်ပေး ရအောင် ဦးချမ်းငြိမ်းမှာ ပန်းရံဂုံ၏သွေး၊ ပန်းရံဂုံအိမ်ကြီးသခင် ဒေါ်တင် မှီ၏ အစ်ကိုအဖြစ်ကလွဲပြီး တခြားဂုဏ်ထူး ရာခံမရှိတော့ခက်သည်။ တချို့ ဧည့်သည်ကို ဒေါ်တင်မှီက ဦးချမ်းငြိမ်းမှာ သူမအစ်ကိုဖြစ်ကြောင်း အမှန် အတိုင်းပြော၍ တချို့အရေးကြီးသော ဧည့်သည်များကိုတော့ စကားကို အဆင်ပြေအောင် ဒီလိုပဲ လှီးလွှဲဖြေဆိုရတာမျိုးကလည်း မကြာခဏ။

ဒေါ်တင်မှီကိုယ်တိုင် ဒီလိုဝေဒနာမျိုးတွေ မကြာခဏခံစား နေရသူပီပီ သမီးတွေဆီက ထိုခံစားချက်မျိုး ပြောဆိုလာတော့ ဒေါ်တင်မှီကိုယ်တိုင် ထပ်တူခံစားမိသည် ဆိုပေမဲ့ ထိုကိစ္စအရေး အခင်းကို သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။

လွယ်တော့မလွယ်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကြတော့လည်း ဒါမျိုးကိစ္စမှာ ဘာတစ်ခုမှ အားကိုးလို့မရ။ သမီးတွေပြောသလို တော်ဝင်တို့သားအဖကို ရသင့်ရထိုက်တဲ့ငွေကို ခွဲ ပေးလိုက်ပါဟု ဆိုပေမဲ့ ဒီကိစ္စက အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့မှာကြ တော့ အင်မတန် ခက်ခဲသည့် ပြဿနာတစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်တင်မှီတို့မှာ ဦးချမ်းငြိမ်းတို့ သားအဖကို ခွဲဝေပေးရမည့်ငွေက ဒီနေ့ ခေတ် ပေါက်ဈေးနှင့် သိန်းထောင်ချီနေသည်။ ဒေါ်တင်မှီတို့ လက်ထဲမှာ

လောလောဆယ် ထိုလောက်ငွေမရှိ။ ငွေအားလုံး လုပ်ငန်းထဲမှာ လည်ပတ်
နေတာမို့ ထုတ်ယူဖို့ကြပြန်တော့လည်း အဆင်မပြေ။

ယောက်ျားဖြစ်သူကို ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်တင်မှီကိုယ်တိုင်
ခေါင်းချင်းရိုက်ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ပြီးပြီ။ ပြော၍မရ။

"မင်းတို့သားအမိကိုက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သူလည်း သူ့ဘာသာသူနေ၊
ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာနေရင် ပြီးပြီးမဟုတ်လား၊ သူတို့မိသားစု အရေး
ကိုလည်း တို့ဘက်က ဝင်မစွက်ဘူး၊ အေး တို့မိသားစုအရေးကိုလည်း သူတို့
ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မစွက်သရွေ့ ကိုယ်လည်း ကိုယ်နေတတ်သလိုနေ၊
သူတို့လည်း သူတို့ဘာသာနေလိမ့်မယ်"

"မင်းတို့သာ သူတို့သားအဖကို ဘာပြဿနာမှ သွားမရှာကြနဲ့၊ အမွေကိစ္စ
အရှုပ်အရှင်းဖြစ်ပြီး ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ပန်းရုံအိမ်ကြီးကို
လက်လွှတ်လိုက်ရတဲ့အထိ မဖြစ်စေနဲ့၊ ငါပြောချင်တာက ဒါပဲ"

ဟွန်း။

ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာ။

ဘယ်သူကရော ကိုယ်တစ်သက်လုံး နေလာတဲ့ ပန်းရုံကို လက်လွှတ်ခံ
မှာလဲ။

ဟင်း အခုမှ သိပ်ခက်တာပဲနော်။

သမီးတွေကလည်း ပြောလှပြီ။ အစ်ကိုတို့သားအဖကို ပန်းရုံက ထွက်
သွားအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာလည်း အခြေအနေကမပေးနဲ့၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်
နော်။

ဒီကြားထဲ တော်ဝင်ဆိုတဲ့ ကလေးမလည်း တစ်မျိုး။ အမေတူသမီးပီသစွာ
ရုပ်ကလေး မှုန်နေအောင်ချောလိုက် လှလိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ ဘာ

တစ်ခုမှ မပြင်မဆင်ဘဲနှင့်ကို ဝင်းစိုနုဖပ်နေအောင် လှပလှနိုင်လွန်း၍ပဲ ဒေါ်တင်မိုးကိုယ်တိုင် ကိုယ့်သမီးတွေနှင့် တစ်ဝင်း တစ်ခြံထဲမှာ အတူရှိနေတာကို စိတ်ထဲက သဘောမတွေ့ဖြစ်နေသည်။

သမီးဖြစ်သူ ဂမုန်းနှင့်ဖူးအိတို့လည်း သူတို့အလှနှင့် သူတို့ လှကြပါသည်။ ခေတ်မီ အသုံးအဆောင် အဖိုးတန် အလှပြင်ပစ္စည်းတွေနှင့် ဆိုတော့ ကော်ပတ်ရပ်ကလေးတွေ ချထားသလို ချစ်စရာကောင်းအောင် လှပပေမဲ့ တော်ဝင့်အလှကိုမမီ။

တော်ဝင့်အလှနှင့် သမီးတို့အလှကို နှိုင်းယှဉ်လိုက်တော့ လမင်းနှင့် ပိုးစုန်းကြူးလိုဖြစ် ဖြစ်သွားတာကိုလည်း ဒေါ်တင်မိုး စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိကြသည့် မိဘတိုင်း ကိုယ့်သားသမီးကိုယ်သာ အလှဆုံး အချောဆုံးဖြစ်စေချင်သလို ဒေါ်တင်မိုး စိတ်မှာလည်း မိခင်တစ်ယောက်၏ အတ္တဖြင့် သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကို ဘက်စုံထောင့်စုံ တော်ဝင်ထက် သာစေလိုသည်မှာ မဆန်း။

အေးလေ လှတာတစ်ခုတည်းနဲ့လည်း ဘာတစ်ခုမှ သုံးစားလို့မရပါဘူး။

ဒီကနေ့ခေတ်မှာ သားရှင်သမီးရှင်တွေ အမြင်ကျယ်။ အတွေး အခေါ်မြင့် လာကြသလို သားသမီးဆိုတဲ့ လူငယ်လေးတွေမှာလည်း အိုင်ဒီယာ ကောင်းကောင်းနဲ့ ကိုယ့်ဘဝမြင့်မား တိုးတက်မဲ့ ဘဝခရီးလမ်းကို ကွန်ပျူတာဦးနှောက်နဲ့ တွက်ချက် ရှာဖွေနေတက်ပြီဆိုတော့ တော်ဝင်လို အလှတစ်ခုတည်း ရှိနေတဲ့သူကို ဘယ်သူမှ သဘောကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဦးနှောက်ကြီးကြီးရှိတဲ့လူတိုင်း။

ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို ကိုယ်သိရင် ဂမုန်းနဲ့ ဖူးအိဆိုတဲ့ ဘက်စုံထောင့်စုံ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်လှည့်ကြည့်စရာမလိုတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက မိန်းကလေး တွေကို ရွေးချယ်လိမ့်မပေါ့။

"ဘာတဲ့လဲ မာမီ၊ ဒက်ဒီက ဘာတဲ့လဲ"

ဂမုန်းအသံက အားတက်သရော။

သူတို့ညီအစ်မ မရှင်းနိုင်သည့်ကိစ္စကို သူတို့မာမီရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဆိုသော ယုံကြည်စိတ်က အပြည့်။ မိခင်ရှိရာကို အပြေးရောက်လာပြီး ညီမနှစ်ယောက် သိချင်သည့် အဖြေကို မျှော်လင့်ချက် အပြည့်ဖြင့် မေးကြသည်။

"ဒီကိစ္စက မလွယ်သေးပါဘူး သမီးတို့ရယ်"

"အင်း မာမီကလည်း၊ အဲဒီအစုတ်အပြတ် သားအဖနဲ့ အတူ မနေချင်ပါဘူး ဆို"

"ရှုး တိုးတိုးပြောလေ ဖူးအိ၊ မခေါ်ချင်ရင်နေလို့ရတယ်၊ မတော်ချင်ဘဲ နေလို့မှမရဘဲ၊ အဲဒါ သမီးတို့ဦးကြီး ဆိုတာလည်း သတိရဦး၊ စကားကို အဲဒီလို လျှောက်မပြောရဘူး၊ မတော် ကြားသွားလို့ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် သမီးတို့ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီက အရင် ရန်ပွဲဖြစ်ရမှာသိလား"

"သူတို့နဲ့ ဒက်ဒီက ဘာဆိုင်လို့လဲလို့"

"ဒက်ဒီ့အမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ဒက်ဒီက ဘာနာစရာရှိလို့လဲ မာမီရဲ့"

ဖူးအိနှင့် ဂမုန်းတို့ညီအစ်မက လောကကြီးကို အမြင်ကျဉ်းကျဉ်း အတွေး နုနုဖြင့် ဖြစ်ချင်တာလောက်ပဲ တွေးပြီး ပြောနေကြသည်။ ဦးချမ်းငြိမ်းတို့ သားအဖနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီး အမွေကိစ္စ ရှုပ်ထွေးလာမှာကို မမြင်။

"နာလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အမွေကိစ္စတွေရှုပ်လာရင် ရှင်းရမှာ မလွယ်လို့ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်တာမျိုးပါ"

"ဒါနဲ့ပဲ သမီးတို့က သူတို့သားအဖနဲ့ တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်း နေကြတော့ မှာလား မာမီရဲ့"

"မာမီတို့ အဆင်ပြေလာတဲ့ အချိန်အထိတော့ သည်းခံပြီး စောင့်ရဦးမှာ"

ပေါ့ သမီးတို့ရဲ့ သူတို့ကို ပေးရမယ့် ပိုက်ဆံကလည်း နည်းနည်းမှမဟုတ်တာ"

"မာမီတို့က သူဌေးတွေပဲ၊ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာ၊ ထုတ်ပေးလိုက်ပေါ့"
ဖူးအိက မကျေမနပ်နှင့်ထပြောတော့ ဒေါ်တင်မှီ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် သမီးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

"အမလေး ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာ ဖူးအိရယ်၊ အဲဒီပိုက်ဆံတွေက လုပ်ငန်းထဲမှာအေ့ သိလား၊ ရော့အင့်ဆိုပြီး အလွယ်တကူ ထုတ်ပေးချင်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး"

"ဒါဖြင့်လည်း မာမီ့စိန်တွေ ရွှေတွေ ထုတ်ရောင်းလိုက်ပေါ့၊ ဒီနေ့ခေတ် ရွှေဈေးနဲ့ဆို လိုချင်တဲ့ငွေတော့ အသာလေး ရမှာပါနော်"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဂမုန်းလည်း ဟိုတစ်နေ့က မာမီ့မီးခံသေတ္တာ ကို ကြည့်ပြီးပြီ၊ အထဲမှာ တကယ့်ရတနာသိုက်ပဲ"

"ဟဲ့ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင်တို့နဲ့တော့ ခက်ပါသေးတယ် နော်၊ အဲဒီကိစ္စ အစ်ကိုတို့သားအဖ ကြားသွားမှဖြင့် ငါ ရထားတဲ့ အထုပ်ထဲ က တစ်ဝက်ခွဲပေးနေရလိမ့်ဦးမယ်"

"နင်တို့ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထား နားလည်လား၊ မိဘတွေက အလိုလိုက်မှန်း သိလို့ ဘာတစ်ခုမှကို အရိပ်သုံးပါး နားမလည်ဘူး"

"မာမီပဲပြောတော့ မာမီ့သမီးလေးတွေ တော်လှချည်ရဲ့ဆို"

"အေး အခု မတော်ဘူး၊ ရှော်နေပြီ သိလား၊ နောက်ဘယ်တော့မှ မာမီ့ ရတနာပစ္စည်းတွေအကြောင်း မပြောမိစေနဲ့၊ အထူးသဖြင့် တော်ဝင်တို့ သားအဖရှေ့မှာ ပိုသတိထား နားလည်လား"

"သားအမိချင်း ရှေ့မှာမို့ ပြောတာပါ မာမီရဲ့၊ ဟိုသားအဖရှေ့မှာ ဘာကိစ္စ

သွားပြောရမှာလဲ၊ မာမီ့သမီးတွေပဲ၊ ဒီလောက် မတုံးပါဘူးနော်"

"အေးပါကွယ်၊ မာမီက ပို သတိထားဖို့ပြောတာပါ၊ မာမီမှာ ရှိတာ အကုန်လုံး သမီးတို့အတွက်ချည်းပဲ၊ တော်ဝင်တို့ သားအဖကိစ္စကိုလည်း ခေါင်းအလေးခံပြီး ဦးနှောက်ထဲ ထည့်မနေပါနဲ့ကွယ်"

"သူတို့လည်း သူတို့ဘာသာနေကြတာပဲ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာနေပါ၊ တော်ကြာ ပြဿနာရှုပ်လို့ အမွေကိစ္စထဖြစ်လာရင် မာမီတို့ပဲ နစ်နာဆုံးရှုံး ရမှာကွဲ့နားလည်လား"

"သူတို့သားအဖဟာ သူတို့ဘဝနဲ့သူတို့ နေသားကျနေပြီဆိုတော့ ဘယ်လို နေနေ ဘယ်လိုစားစားရတယ်၊ မာမီတို့ကျတော့ သူတို့လို မနေနိုင် မစားနိုင် မသွားနိုင်တော့ သူတို့နဲ့ ဖက်ပြိုင်လို့ကတော့ မာမီပဲ ဆုံးရှုံးနစ်နာစရာဖြစ် နေလိမ့်မယ်"

"ဒီတော့ သူတို့သားအဖကိစ္စကို ခေါင်းထဲမထည့်ကြနဲ့တော့ ဟုတ်လား"

"မာမီပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ဖူးအိရယ်၊ ဂမုန်းတော့ ပန်းရုံကလွဲပြီး တခြားဘယ်နေရာမှ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းရုံမှာပဲ ပျော်တယ်၊ တော်ဝင်တို့သားအဖကို အာရုံထဲ ထည့်မထားဘဲ ပစ်ထားလိုက် ရင် ပြီးပြီပေါ့"

"မာမီ့သမီးတွေက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်"

ဒေါ်တင်မှီစကားအဆုံးမှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် လေသံပျော့သွားသည်။ မာမီပြောတာတွေ မှန်နေတော့ ဘာမှထပ်မပြောဖြစ်တော့။ တော်ဝင်တို့ သားအဖကို စိတ်ထဲမကျေနပ်တာကို စိတ်ထဲမှာပဲ ကျိတ်မျိုသိပ်ထားလိုက်ပါ တော့မည် တိတ်တိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက် ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်အထိ ခံမည်ဆိုသည်ကိုက
ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး သေချာမသိချေ။
